

gelse, hvorved Postvæsenet har sin væsentligste Indtægt, kun er kommet op paa det dobbelte af de før Krigen gældende Sætsler, naar man ser bort fra Breve af Vægt over 50 Gram, hvilke Forsendelser imidlertid kun udgør et Faatal af det samlede Antal. For de fleste øvrige Forsendelsesarter er Forhøjelsen vel noget større, men det maa her erindres, at man i adskillige Tilfælde har foretaget en saadan Regulering af de før Krigen i Forhold til andre Forsendelsesarter alt for lave Takster, at en procentvis Sammenligning mellem før og nu ikke giver det rette Billede. Dertil kommer, at Portofoerhøjelserne først er gennemført paa et meget sent Tidspunkt; for Forsendelser til Udlandet, undtagen Island, Norge og Sverige, er de paa Grund af de internationale Konventioner endda først gennemført i indeværende Aar. Hvis det skulde have været muligt uden Portofoerhøjelse at tilvejebringe Balance paa Postvæsenets Budget, maatte Postforsendelsernes Antal i Perioden fra 1913—14 til nu have været forøget til henimod det 4-dobbelte, men en saadan Stigning, der forøvrigt er ganske utænkelig i et saa kort Tidsrum, vilde nødvendigvis have krævet en saadan Forøgelse af Personalet, at Postvæsenets Lønningskonto og Befordringskonto vilde være vokset i meget høj Grad. Forslaget om Søndagstjenestens Bortfald blev jo stillet enstemmigt af Udvalget, og det blev af dette fremhævet, at medens Begrænsninger af Hverdagstjenesten vilde volde betydelig Skade for saavel Forretninglivet som det almindelige Postsamkvem, vilde det samme ikke være Tilfældet for Søndagstjenestens Vedkommende. Under Hensyn til, at Foranstaltningens økonomiske Konsekvenser var betydelige, skønner jeg ikke, at der foreligger nogen Mulighed for i hvert Fald foreløbig at vende tilbage til de tidligere Forhold, saa længe der med Styrke maa kræves Spar-sommelighed i Statshusholdningen paa Bekostning af Goder, som man hidtil er vant til.

I øvrigt vil jeg i denne Forbindelse gerne fremdrage, at selv om det danske Postvæsen er gaaet i Spidsen med den fuldstændige Gennemførelse af Søndagslukningen, er Forholdet dog det, at de fleste af de europæiske Lande, der kan have Haab om i en nærmere Fremtid at bringe Postvæsenets Økonomi paa Fode — og det vil vel igen sige de under Krigen neutrale Lande —, allerede har gennemført eller staar i Begreb med at gennemføre ganske tilsvarende Foranstaltning-

ger, som er gennemført for det danske Postvæsenes Vedkommende.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen ankede over, at der kun er søgt 200 000 Kr. til Anlæg af en direkte Bane fra Aarhus til Randers. Det er rigtigt. Til Forarbejder vedrørende denne Bane er der paa Finanslovene 1920—21 og 1921—22 bevilget et samlet Beløb af 130 000 Kr. Forarbejderne er nu saa vidt fremskredet, at der vil kunne afholdes Besigtigelse over den paagældende Banestrækning i Begyndelsen af denne Vinter, og det vil derfor være muligt allerede først i det kommende Finansaar at udbyde et større Jord- og Broarbejde i Nærheden af Aarhus og senere hen paa Aaret yderligere at paa-begynde et andet Jord- og Broarbejde i det omhandlede Baneanlæg. Det skal erkendes, at man ved en Bevilling paa 200 000 Kr. ikke kan komme meget langt frem med disse Arbejder, og hvis der var Mulighed for, at der fra Finansministeriets Side kunde stilles et større Beløb til Raadighed for Statsbanerne til dette Arbejde, vilde der ikke fra Statsbanernes Side være noget til Hinder for, at Arbejdet kunde fremmes stærkere end forudsat efter den foreslaaede Bevilling. Men der er jo ogsaa Grænser for de Beløb, der kan stilles til Raadighed fra Finansministeriets Side til Nyanlæg, og ærede Medlemmer vil se, at det er meget store Beløb, der er opført paa dette Finanslovsforslag til Nyanlæg indenfor Statsbanerne.

Det samme ærede Medlem udtalte Ønsket om, at der ved Udførelsen af Arbejderne paa den direkte Bane fra Aarhus til Randers fortrinsvis maatte blive taget Hensyn til den stedlige Arbejds-kraft, og ganske i samme Retning udtalte det ærede Medlem Hr. Kammersgaard sig og ligeledes det ærede Medlem Hr. Søgaard angaaende Forholdene ved Dobbeltsporet Lunderskov—Esbjerg. Jeg vil derom gerne sige: Ved et Baneanlæg forekommer der en Del Broarbejder og Sporlægning m. v., som helst skal udføres af Folk, som er vant til et saadant Arbejde, men hvortil det ikke altid er muligt at skaffe tilstrækkelig brugbar Arbejds-kraft fra de Egne, det paagældende Baneanlæg skal passere. I Almindelighed maa det siges at være saavel i Statsbanernes som i vedkommende Entreprenørs Interesse, at man benytter sig af den stedlige Arbejds-kraft, og det har, saa vidt vides, heller ikke i tidligere Aar vist sig vanskeligt i saa Henseende at beskæftige Arbejdere fra de vedkommende Sogne og